अथ षष्ठोऽनुवाकः ॥

षष्ठानुवाके प्रथमामृचमाह। "वार्त्रहत्याय शवसे। पृतनाषाह्याय च। इन्द्र त्वावर्त्तयामसि" इति। हे इन्द्र वार्त्रहत्याय शत्रुवधाय शवसे अस्मदीयाय बलाय पृतना-साह्याय वैरिसेनाभिभवाय च त्वामावर्त्तयामसि पुनः पुनः भजाम ॥

द्वितीयामाह। "सुब्रह्माणं वीरवन्तं बृहन्तम्। उरुं गभीरं पृथुबुध्नमिन्द्र। श्रुतर्षिमुग्रमभिमातिषाहम्। अस्मभ्यं चित्रं वृषणꣳ रयिन्दाः" इति। हे इन्द्र अस्मभ्यं रयिन्दाः धनं देहि, वयन्तु त्वां भजाम इत्यध्याहारः। कीदृशं त्वां सुब्रह्माणं शोभनब्राह्मणोपेतम् ऋत्विग्भिस्तुत्यमित्यर्थः। वीरवन्तं वीरैः पुत्रैः भृत्यैश्चोपेतं बृहन्तं ऐश्वर्य्येण महान्तम्। उरुं गभीरम् अत्यन्तं गभीरम् अतिप्रबुद्धमित्यर्थः। पृथुबुध्नं विस्तीर्णमूलं प्रजापतिसृष्टमित्यर्थः। प्रजापतिरिन्द्रमसृजतेति श्रुतेः। श्रुतर्षिं ऋषिषु मन्त्रेषु ऐन्द्रसूक्तादिषु श्रूयमाणम् उग्रं वैरिषु क्रोधिनम् अभिमातिषाहं पाप्मनो विनाशकम्। कीदृशं चित्रं मणिमुक्तादिरूपेण बहुविधं वृषणं कामाभिवर्षणक्षमम्। एतच्चोभयं ऐन्द्रे कर्म्मणि द्रष्टव्यम् ॥

तृतीयामाह। "क्षेत्रियै त्वा निर्ऋत्यै त्वा। द्रुहो मुञ्चामि वरुणस्य पाशात्। अनागस ब्रह्मणे त्वा करोमि [१]। शिवे ते द्यावापृथिवी उभे इमे" इति। एतस्य मन्त्रजातस्य जातकर्म्मविषयत्वात् कुमारोऽत्र सम्बोध्यते। हे कुमार त्वां क्षेत्रीनामिकाया रक्षोजातेः द्रुहः द्रोहात् वो मुञ्चामि मुक्तं करोमि।